

Jan Dobšenský

Neviditelný nepřítel

KNIHY.CZ

1. vydání

*vydáno v prosinci 2023 jako 118. publikace
vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-238-8 (epub)

ISBN 978-80-7570-239-5 (mobi)

ISBN 978-80-7570-239-5 (pdf)

Copyright:

Autor: Copyright: Jan Dobšenský © 2023

Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015

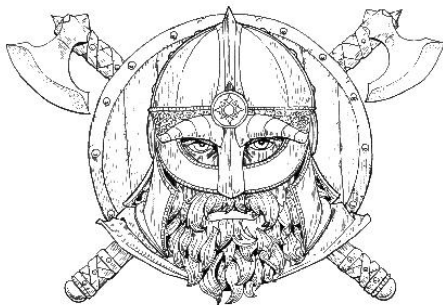
Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Yorrân

4. DÍL

NEVIDITELNÝ NEPŘÍTEL

JAN DOBŠENSKÝ

www.yorran.cz

OBSAH

Prolog.....	6
1. Velká rada	14
2. Desátý princ	48
3. Intermezzo.....	91
4. Stíny minulosti	95
5. Všichni proti všem	183
6. Audience	240
7. Nečekaná setkání	282
8. Tenká hranice.....	354
9. Na křižovatce	438
10. Z mého srdce do tvého	485
11. Zvol život	538
12. Host, nebo vězeň?	571
13. Sklidíš, co jsi zasel.....	652
14. Překvapivá odhalení.....	743
Epilog.....	782
Hlavní postavy a jejich vzájemné vztahy.....	788
Abecední rejstřík nejdůležitějších místopisných názvů	799
Rodokmen Taurenů.....	809
Chronologický přehled událostí.....	810

Pomořanský kalendář.....	815
Mapy	818
Yorrân - chronologický přehled jednotlivých titulů	826

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – **www.yorran.cz**

Yorrân

PROLOG

Poustevník se podíval na zmenšující se hromádku roští vedle ohniště.

„Dřevo dochází. Ještě nás čeká dlouhé vyprávění a nemám-li pokračovat v naprosté tmě, potřebujeme sehnat další palivo.“

Laven se rozpačitě podrbal na zátylku. „No, když jsme si večer rozdělávali oheň, nepočítali jsme s tím, že jej bude třeba udržovat celou noc. Napadá tě něco, bratře?“

Aevan se sebevědomě usmál, přikývl a ukázal rukou do tmy.

„Tam za tou písečnou dunou jsem ještě za světla viděl hromadu naplaveného dřeva. To nám bude stačit až do rozednění. Jen to sem musíme dotahat. Přece neskončíme, když to začíná být tak zajímavé? Budeme však potřebovat, aby nám tady Godrik posvítíl,“ řekl mladý muž a tázavě se na poustevníka podíval.

„Samozřejmě, rád,“ přikývl poustevník a ze záhybů svého pláště vytáhl malou olejovou svítilnu. Sklonil se k ohništi, vytáhl žhnoucí větvičku a lampičku zapálil.

„To je dobré tak leda pro bludičky,“ ušklíbl se Aevan. „Lepší bude, když vezmeme pár hořících polen a rozděláme další oheň nahoře na vrcholku duny. A když to bude nutné, ještě jeden u té hromady. Godrik bude přikládat a my to sem nanosíme. Co vy na to?“

Laven se obrátil na poustevníka s otázkou v očích, a když přikývl, dali se do práce. Během chvíle se rozhořely další ohně, které svým mihotavým světlem osvětlovaly cestu od tábořiště k hromadě dřeva.

Oba mladíci byli zdatní a vše šlo velmi rychle. Během chvíle vyrostla vedle ohniště hromada vysoká jako dospělý muž.

„Tak mnichu, spokojený? Doufám, že je toho dost na celé tvé vyprávění?“ zeptal se s úsměvem Aevan, když si utíral zpocené čelo.

Godrik přikývl a oběma nabídl nejprve měch s vodou a potom i svůj džbán s vínem. Oba princové si s povděkem přihnuli, ovšem Aevan si neodpustil jízlivou otázku: „Godriku, to tvé vyprávění je samé tajemství a záhada, ale pro mne je stejně největší záhadou, proč s sebou poustevník tahá plný džbán vína! A ještě tak dobrého. Nemám pravdu, Lavene?“

Starší z obou bratrů nepřítomně přikývl a obrátil se na vypravěče s otázkou: „Godriku, už jsme toho slyšeli tolik, že by toho bylo na tři knihy, ale já mám pořád pocit, že jsme se ještě nedostali k jádru věci. O čem celé to vyprávění vlastně je?“

Poustevník se pobaveně usmál. „Chápu, princi Lavene. Každé dobré vyprávění má několik rovin, které se teprve až s časem vynořují na světlo. A protože už jsme postoupili opravdu daleko, přišel čas podívat se na kraje a události, které jsme v průběhu mého povídání ještě nezmínili.“

„Co tím myslíš, poustevníku?“

„Jak jsem to řekl, princi. Ta největší dobrodružství a překvapení jsou teprve před námi. Protože teprve nyní začneme odkrývat to, co bylo dlouhá staletí před lidskými zraky ukryto.“

„Takže my jsme teď posluchači, Godriku, kterým bude odhrnut závoj zakrývající tu část příběhu, která byla doposud neviditelná?“

„Správně, princí Lavene, teď jste použil to správné slovo – neviditelný. Právě o skutečnostech, které nejsou patrné při prvním pohledu, tohle další pokračování bude. Ale než začnu, tak se vás zeptám, moji princové. Jaký nepřítel je ten nejnebezpečnější? Ten nejmocnější, nejsilnější, nejzákeřnější? Jaký? Co myslíte?“

Oba mladíci se na sebe podívali, Laven přivřel víčka a v očích se mu objevil záblesk poznání. „Jestli ti dobře rozumím, Godriku, a pokud vezmu v potaz to, o čem jsme hovořili, pak je to ten neviditelný...“

„Velmi správně, princí. Největší obavy v nás vždy vyvolává to, čemu nerozumíme. Proto nejnebezpečnější protivník je ten, jenž není vidět. A nyní přišel čas si jej představit. Ale pozor, nebude jen jeden,“ usmál se Godrik a tajemně se na své posluchače podíval.“

„Počkej, počkej, mnichu, jaký neviditelný nepřítel? Já myslím, že to bylo doposud docela srozumitelné. Za tu temnou stranu válčí ti, jež nazýváš Gortrogové nebo Ghireshové, pořád se mi to plete. A pak ti penězoměnci z Gívy, a hotovo.“

„Ano, tak to možná do tohoto okamžiku vypadalo, princí Aevane, ale mohu tě ubezpečit, že zdání klame. Každý příběh nejprve představí jeviště a figury, které se po něm pohybují. Ale je-li opravdu dobrý, probudí jeho zvědavost a donutí ho hledat odpovědi na otázky. Kdo je ukrytý za oponou? Kdo to vše vymyslel? Kdo drží v rukách nitky, které řídí všechny ty loutky na jevišti...“

„A někdo takový existuje?“ zeptal se Aevan.

Protože Godrik jen významně přikývl, Laven se zeptal: „Godriku, tuším, že nám chceš konečně sdělit, kdo je skutečným protihráčem našich hrdinů?“

„Dá se to tak říci. Ale pro dobré pochopení se nyní vrátíme v čase o nějaká tři století zpět a vypravíme se tam, kam jsme se ještě nedostali, na samý východ našeho kontinentu, do království Nibrilartu.“

„Nibrilart? Počkej, počkej, Godriku, nepadlo náhodou tohle jméno v pověsti o jižním tažení krále Bregedôra?“ ozval se Aevan.

„Správně, princí. To jsou ty drobné střípky rozsypané v předchozím vyprávění.“

„A co vlastně znamená to slovo Nibrilart?“

„V řeči windan, tedy elfů z dálného východu, znamená art pevnost nebo hrad a nibril... To je těžké vysvětlit, protože v našem jazyce pro to neexistuje slovo. Snad bych to mohl popsat jako šerá záře, pokud připustíte, že šero může svítit.“

„Ale pověz, Godriku... Není náhodou pánem Nibrilartu ten tajemný čaroděj, jehož jméno už v tvém vyprávění taky padlo? Jak se jen jmenoval? Už vím. Saitirno!“

Poustevník přikývl. „Správně díš, princí. Saitirno je pánem a učitelem windan. To on vyvolal přílivovou vlnu, která spláchla z tváře země Radamisovy voje a ve svém důsledku způsobila konečnou porážku Bregedôrova jižního tažení. On byl příčinou té jarní bouře, která odnesla při první samostatné plavbě Abarhilovu loď daleko na západ a současně rozprášila první Rômenkhôrovo tažení proti Nardinům. Saitirno je čaroděj, který pochází ze staršího a mocnějšího rodu než elfové. Ví více než oni a dokáže více než oni. Ovládá živly podobně jako čarodějové z časů Poslední války. Možná si vzpomenete na jednoho z nich, kterému se přezdívalo Bílý vůdce rady? I on pocházel se stejného rodu jako Saitirno.“

„Ano, máš pravdu, vzpomínám si na něj, ale ten selhal a nakonec sloužil mnohem temnějším pánu, než byl sám. A spolu s ním i padl,“ podotkl zamyšleně Laven.

„Kdo ví, možná stejný osud potká i Saitirna?“ Godrik se na okamžik zarazil a klackem zaštoural v ohništi, ze kterého se k temnému nebi vznesl roj jisker. Pak jako by opět získal inspiraci, jal se pokračovat.

„Posílen svým pánem, kteréhož prozatím nazývejme Nimbresáro, i když i u něj časem vyjde najevo, kdo ve skutečnosti je, dokáže Saitirno neuvěřitelné věci. To jeho zaklínání téměř zničilo Dôrminar. To on vyvolal zemětřesení, které poničilo část dôrminarské citadely, když se zřítíl kamenný ostroh nad městem, z čehož vzniklo kamenné pole. Obyvatelé města to přičítali Gortarovi, protože nikoho stejně mocného neznali, ale ten v těch časech už nebyl.“

„Jak tohle všechno víš, Godriku?“

„Jednoduše. Všechno to bylo zapsáno na stříbrných deskách Nibrilartu.“

„Stříbrné desky?“

„Ano, srdcem Nibrilartu byl Šerý chrám a jeho stěny pokrývaly stříbrné desky popisující epos Saitirnova probuzení, dlouhé pouti elfů z původní domoviny na jih a následné budování zahrad a paláce Nibrilartu. Je to rozsáhlý soubor mnoha zpěvů, ze kterého se do Yorránových dnů dochovaly jen zlomky.“

„Ty některé z nich znáš?“

Poustevník přikývl.

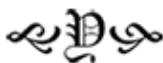
„Tak povídej!“ vybídl jej horkokrevný Aevan

„... stalo se roku 178 od založení Nibrilartu, když nově budovanou říši napadly hordy nájezdníků z jihozápadu. Objevily se nečekaně jako kobylinky, jako přívalová vlna uprostřed slunného dne. Tisícíhlavé šiky složené ze všech národů žijících za nebetyčnými vrcholy Erod Dairam, válečníci černé, rudé i bílé barvy pleti pochodovali poháněni svými králi, aby zadupali do země sotva zrozené světlo naděje vyvoleného lidu. Jedinou hradbou, jež mohla zastavit masy nájezdníků, byly paže Avartan a jejich ghitroských spojenců. Statečně a odhodlaně se postavili muži Nibrilartu na obranu své nové vlasti. Pod šedou korouhví s rudým drakem krváceli v bitvě u Qatanu, u města Ayacarne, na pláních Aggarwalu i na soutoku Arnegiru s Askarem. Bitevní pole pokrývala mrtvá těla synů velkého Učitele. Když nepřátelské hordy překročili Dornegir a pronikly do srdce dolního Githjanzagu, ocitly se na dohled od bran Nibrilartu. V těch časech ještě nebyla dostavěna Zeď chránicí Nibrilart, a tak nikdy předtím a nikdy potom nevisel osud nové vlasti Avartan na tak tenkém vlákně.

V okamžicích největšího ohrožení a beznaděje, kdy hrozilo, že Palác Nibrilartu bude stržen a jeho obránci budou zahráni do východního moře, se probudily skryté síly velkého Učitele. Po dlouhém půstu a rozjímání usedl na trůn a v mysli se spojil se samotným Spasitelem. Podařilo se mu uchopit kořeny světa a sevřít je ve svých rukou. Jeho prsty pronikly do nitra hor, hluboko do skrytých dutin země. Tehdy pronesl velké zaklínání, jež probudilo démony ukryté v puklinách země. Síla skrytá v dávných časech v nejmenších částicích hmoty se probudila, Aya, Matka Země, zasténala a její tělo se otrásl v křeči. Zemětřesení ohrozilo i samotné základy Nibrilartu. Tvář Ayi popraskala. Na jejím povrchu se otvíraly sopky, kterými ven prýštila krev z jejího srdce. Moře zaplavilo rozlehlé pláně dolního Githjanzagu a přehradilo cesty do Nibrilartu. Pod mořskými vlnami zmizely početné šiky nájezdníků. Nibrilart byl zachráněn.

Ve dnech Velké zloby však Aya změnila svou tvář. Daleko na západě vystoupil z moře dlouhý pás ostrovů, čímž se naplnilo prastaré proroctví, že země, kdysi potopená za válek bohů, se opět objeví. Na dálném severu vznikla rozlehlá jezerní plošina. Ve středu kontinentu se objevil ohnivý prstenec sopek. Na východě popraskala země a v jejích puklinách zmizelo rozlehlé vnitrozemské moře.

Když to vše po mnoha dnech utichlo a země se uklidnila, zjistili ti, co přežili, že světa, jež znali, již více není...

1. Kapitola

1. VELKÁ RADA

Avartnor min Ram – Opuštěná země před zdí, podzim 503 e. d.

Toho dne bylo nebe bez mráčku a nekonečné obloze vévodil jen obrovský sluneční kotouč, který vysílal své spalující paprsky na vyprahlý povrch poloostrova. Ten na dvě odlišné části dělila pahorkatina připomínající hřbet prastarého ještěra, který zde v dávných dobách ulehl a zkameněl.

Milosrdný oceánský vítr hnal zrána proti východním svahům cáry vlhké mlhy, což stačilo, aby se zde udržely roztroušené keře, nevysoké dračí stromy s hříbovitou korunou a řídká tráva schopná po celý rok uživit malá stáda antilop. Půda tady byla protkána sítí nor, které obývaly kolonie svišťů a pískomilů, a v keřích a trsech suchých travin se skrývala hejna stepních dropů.

Západní svahy byly suché a vyprahlé, protože veškerou vláhu z východních větrů již pohltila návětrná strana pahorkatiny. Když se vítr přece jen občas otočil, přinášel od pevniny jen suchý teplý vzduch, který v létě vysoušel i to málo vody, které zde zůstalo po jarních deštích. Jedinou známkou života zde byly prazvláštní osamocené stromy, které rostly v úvalech nebo kamenitých stržích mezi nízkými pahorky. Jejich věk se počítal na staletí, která přežívaly jen díky obrovským kořenům, silné kůře a tuhé dužině nemnohých listů, díky nimž si dokázaly i v dlouhých obdobích sucha udržet životodárnou vodu. Široké u kořenů, zužovaly se směrem vzhůru, aby byly nahoře zakončené malou korunkou větví a listů. Vypadaly jako trsy nějaké obrovské zeleniny, vytržené ze země a obrácené kořeny vzhůru.

V horkém pozdním odpoledni se všichni tvorové ukrývali před palčivými slunečními paprsky, a tak jedinou známkou života byl sup kroužící v dlouhých obloucích nad rozpálenou skalnatou plání, nekonečnou jako moře a v tuto denní dobu i stejně liduprázdnou.

Náhle se však mocný pták naklonil ke straně a začal rychle klesat. Co se stalo? Zahlédl něco důležitého?

Na hřebenu táhlého pahorku se objevil jezdec. Malá tečka, nepatrná silueta v horkém, tetelícím se vzduchu. Jezdec se i s koněm několikrát otočil kolem své osy, jako by něco vyhlížel, poté zamával svým neviditelným společníkům a pobídl koně k sestupu. Sup zrychlil své klesání. Na horizontu objevil další jezdec a za ním další a další. Byla to celá karavana lidí a zvířat postupujících v dlouhé linii. Sup prolétl v nevelké výšce nad vetřelci a podrážděně vykřikl. Skřek se rozlehl po pustých svazích. Několik jezdců se zastavilo, zaclonilo si rukama oči a sledovalo letícího ptáka. Sup však již mohutným máchnutím svých křídel opět nabíral výšku. Věděl, že tohle žádná kořist není, a vracel se zpět do náruče pána větrů, aby zakrátko splynul s horizontem.

Jezdci, kteří se zastavili, aby sledovali letícího ptáka, znovu pobídlí své znavené koně. Zvířata měla svěšené krky, svědčící o únavě z celodenního pochodu. Šla pomalu a krok za krokem opatrně sestupovala po svahu plném šterku a kamení. Jezdci seděli zaklonění a vzepření ve třmenech a pohyb jejich trupu kopíroval rytmický pohyb koňských těl. Občas se některý kůň sesmekl na nezpevněném terénu. Tehdy jezdec pevně přitáhl uzdu a jal se poplašené zvíře uklidňovat. Když se objevil poslední kůň karavany na hřebenu, byl již vedoucí jezdec dole v údolí. S malým odstupem jej následovala pětice štíhlých vysokých mužů, kteří byli oblečeni do cestovních oděvů z lehkých vzdušných látek, jež je chránily před spalujícími paprsky slunce. Ze stejného materiálu byly i jejich pokrývky hlavy, pruhy látky ovinuté kolem dokola, které chránily i tvář. Neustávající suchý vítr si pohrával s jejich dlouhými vlasy vystupujícími zpoza turbanů a s volnými cípy jejich oděvů, zvýrazňuje štíhlost jejich postav.

S určitým odstupem je následoval zbytek karavany, který tvořila asi dvacítko ozbrojenců a tucet sluhů. Ozbrojenci seděli na koních stejného plemene, na rozdíl od jezdců v čele karavany to však byli muži nižších, podsaditých postav, a tak s nimi vzhledem k menší tělesné výšce tvořili

harmoničtější celek. Byli oděni do kožených kabátů a na hlavách měli zvláštní přilbice, k nimž byly připevněné dlouhé ohony z koňských žíní zbarvených do temně rudé šarlatové barvy. Ohony kolem jejich hlav vytvářely rozčuchanou hřívu, která jim dodávala démonický vzhled. V bitvě jej jezdci umocňovali ještě tím, že si tváře překrývali hrůzostrašnými maskami. Byli to nomádi a vyhlášení válečníci. Jejich současníci z těch částí světa, které měly tu čest poznat z vlastní zkušenosti jejich děsivou pověst, jim dali různá jména – Gortrogové, Ghirešhové, Gorwondové. Všechna ta pojmenování však znamenala v podstatě totéž – démoni. Oni však sami sebe nazývali Ghitros – lid plání.

Karavana cestovala touto liduprázdnou krajinou nazývanou Avartnor min Ram. Opuštěná země před zdí, již čtvrtý den, a přestože se to v té vyprahlé pustině zdálo nepravděpodobné, každý večer se zastavila u uměle hloubené studny. Záměr toho, kdo nechal tato napajedla vybudovat, byl takový, aby zdroj vody stačil pouze pro několik desítek jezdců a zvířat. Umožňoval tedy přechod této pustiny jen malým obchodním karavanám a poslům, kteří museli tento kraj dokonale znát. Pro případné zvědy nebo nepřátelské vojsko představovala záměrně opuštěná, kamenitá pahorkatina s ukrytými a omezenými zdroji vody obtížně překonatelnou překážku.

Bylo to již k večeru, když průvodce, který se pohyboval v čele karavany, pobídl svého koně a rychlým cvalem vyjel na mírný pahorek. Tam se otočil, zamával na své společníky a zakřičel: „Už vidím feorny a pod nimi je studna. Je to poslední zastávka. Zítra už spatříme zed' Nibrilartu.“

„Konečně,“ zareagoval na to další z jezdců v čele karavany, „dnes to byl úmorný den. Co myslíš, Faltirno,“ obrátil se na svého společníka, „jsou už ostatní princové v Nibrilartu? Za celou dobu, co jsme opustili tábor u Solného jezera, jsme nezahlédli živou duši.“

Oslovený souhlasně pokýval hlavou. „Určitě. Dám na to krk, že nikdo z harvonů to nemá tak daleko jako my. Snad jedině Balderin, který musí přejít během putování z kraje Nogaimů Velkou poušť.“

„Kolikrát už ses zúčastnil Velké rady, Faltirno?“ obrátil se na něj další z jezdců, na němž byla vidět úleva z toho, že dlouhé mlčení, které museli dodržovat během cesty, je u konce.

Faltirno, ač vypadal stejně stár jako jeho druzi, byl o celé generace starší. Pocházel, stejně jako jeho společníci, ze vzácné rasy neumírajících, kteří si říkali windan. Pobaveně se podíval na dychtivé tváře mladších společníků a odpověděl: „Velkou radu svolává Učitel podle potřeby, ale obvykle jednou za desetiletí. Jestli si to dobře pamatují, tahle už bude uzavírat čtvrtou desítku. S naším velitelem Torainem jsme se zúčastnili všech. Ty, Dirvano, tam budeš poprvé?“

Jezdec přikývl. „Sloužím v Torainově alathosu s Lavidanem teprve čtyři roky. Severozápadní tažení je naše první výprava.“

„A ty, Nirwahano?“ obrátil se Faltirno na jezdce, který jel vedle Dirvana.

„Já už mám za sebou dvě Velké rady.“

Jezdec, který jel před nimi, se otočil a okřikl je: „Tak dost, nechte těch řečí! Ještě nejsme na místě! Aspoň od tebe, Faltirno, bych to nečekal. Víte, že draci mají výjimečný sluch. Podívejte na tu oázu – hotový háj feaornů! Zatím jsme je ještě nepotkali, ale tohle místo je pro ně jako stvořené.“

Jezdci, okřiknuti velitelem Torainem, ztichli. Během krátkého hovoru totiž dorazili na pahorek, kde na ně čekal průvodce. Pod nimi se v mělkém úvalu rozléhal nevelký háj dračích stromů, jejichž půlkulatou korunu tvořila hustá síť větví pokrytých silnými kožnatými listy. Pod stromy byl stejně hustý podrost keřů a vysoké suché trávy, z níž vyčnívala studna s dlouhým vahadlem a soustavou dřevěných koryt.

„Jasagere, vezmi si deset mužů a prozkoumejte to. Jsem přesvědčený, že tohle tábořiště prázdné nebude,“ přikázal Toraino veliteli ozbrojeného doprovodu.

„Tchai,“ odpověděl velitel a rychle vybral deset jezdců. Karavana se zatím zastavila. Ghitroští jezdci utvořili řadu a pomalu a s připravenými zbraněmi se ostražitě blížili k prvním stromům. Boucháním do svých štítů se snažili působit co největší hluk.

Dračí stromy se nenazývali dračími jen tak pro nic za nic. V jejich stínu často odpočívali zvláštní tvorové. Byli to velcí ještěři a samci byli dokonce tak velcí, že si troufli i na jezdce na koni. Říkalo se o nich, že ztratili chytrost draků z dávných časů, po nichž zdědili pouze dravost a vzhled. Byli velmi rychlí a jejich tlama byla vybavena ostrými zuby s jedovými žlázami, takže každé, i drobné poranění bylo smrtící. Pro osamělého poutníka či nepřipravenou karavanu představovalo setkání se stádem takových zvířat smrtelné nebezpečí.

Jezdci zahlédli několik šedavě zelených těl, která dobře splývala s podrostem. Jasager se otočil zpět ke svým velitelům a vykřikl: „Vypadá to dobře, jsou zde jen mladí a samice! Jedeme dál!“

Toraino nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Jen samice a mladí? Tomu nevěřím, někde je tam i samec. Tyhle potvory vždy útočí ze zálohy.“

Ozbrojenci už se přiblížili na vzdálenost padesáti sáhů k prvním stromům a žádný z ještěřů se nepokusil zaútočit, naopak se snažili co nejdříve zmizet z dosahu nepřijemného hluku. Zdálo se, že šedozeleň těla, která se míhala v podrostu, ale žádné z nich nebylo delší jak deset dvanáct stop.

Faltirno se obrátil ke svým společníkům a tiše, skoro šeptem řekl: „Opravdu jen mladí a samice. Vypadá to, že budeme mít štěstí.“

Nejmladší z nich, Dirvano, přikývl: „Ještě jsem tyhle divoké neviděl a netušil jsem, že jsou tak malí. Když je srovnám s těmi obry z Dračího příkopu?“

Faltirno nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Nepodceňuj je. Draci z Nibrilartu jsou vyšlechtěni pro boj, jsou obrovští, ale ani zdaleka tak obratní a rychlí jako tito divocí. Tihle se živí antilopami, musí je dokázat překvapit a dohonit je.“

Pozornost jezdců polevila, a proto nikdo nepostřehl nezřetelný pohyb mohutného těla. Varoval je teprve uši drásající sykot, který vydával obrovský samec vynořivší se z keřů před nimi. Mezi jezdci vypukla panika. Koně se plašili a vzpínali.

Ještěr se pohyboval po čtyřech nohou způsobem tak charakteristickým pro všechna zvířata tohoto druhu a nechával za sebou zvlněnou stopu. Jeho ocas kmitající ze strany na stranu zvedal oblaka prachu a písku. Byl to jen mžik od jeho objevení a už se vrhl na nejbližšího jezdce. Ten nestačil ani sklonit kopí, když se jeho kůň vzeplal, aby se postavil útočícímu netvorovi.

Kopyta zavířila vzduchem.

Netvor se vzeplal na krátkých silných nohách a ohnal se po zvířeti svou ohavnou tlamou. Kůň bolestně zaržal a převalil se na bok. Ve strašlivé ráně rozpáraného koňského břicha se objevily vnitřnosti a zem zrudla krví. Jeho pán stačil na poslední chvíli vytáhnout nohy z třmenů, a tak dopadl mimo koňské tělo. Ačkoliv byl pro tento okamžik zachráněn, stále mu hrozilo smrtelné nebezpečí. Vleže na zádech se zběsilým kopáním nohama a pomocí rukou snažil odsunout se co nejdále. Netvor položil přední tlapy na koňské tělo, do výše zvedl svou mohutnou tlamu s ostrými zuby a vyrazil ohavný syčivý zvuk.

„Nimbresáro! To je neuvěřitelné, jak to bylo rychlé,“ vydechl překvapeně Dirvano, který sledoval zápas se svými druhy z bezpečné vzdálenosti. Toraino se na něj výmluvně podíval a řekl: „A teď si představ, když jej přiláká hovor a zaútočí ze zálohy.“

Zápas však ani zdaleka nebyl u konce. Jezdci začali kolem rozzuřeného zvířete kroužit na koních. Několika z nich se podařilo vystřelit šípy, které se zabodly do mohutného těla. To netvora rozzuřilo ještě více a

jeho dlouhý masivní ocas vztekle bičoval okolní zem. Jeden z jezdců si nedal pozor a navedl svého koně příliš blízko. Rána obrovským ocasem přerazila hřbci přední nohy a ten spadl jako podřátý. Jeho pán již neměl tolik štěstí jako první z napadených jezdců a zřítíl se obludě přímo před chrťán. Bleskový pohyb tlamy byl následován výkřikem děsu.

Konečně se jednomu z Ghitrosů podařilo vrhnout oštěp tak přesně, že zasáhl ještěří tlamu. Netvor se přestal věnovat okolí a snažil se zbavit zdroje své nové bolesti. Teď mohli zaútočit i ostatní. Celý boj ukončil Jasager, který obludě v plném trysku proklál trup svým dlouhým kopím. To už byla rána smrtelná. Tělo se ještě nějakou dobu zmítalo v křeči, než úplně znehybnělo.

Jezdci ještě jednou prohledali háj, ale zbytek stáda již zmizel v okolních úvalech.

Jasager se obrátil na svého opěšalého druha: „Oikhare, dnes ses podruhé narodil, stál při tobě sám Nimbresáro.“

Potom ukázal na mrtvé tělo jejich druha: „Argunzagova duše už je však na cestě k našemu pánovi! Tohle nám nikdo v Githjanzagu nebude věřit! Měli bychom si vzít jeho drápy na památku, takového samce jsem ještě neviděl!“

Skutečně, tělo bylo dlouhé třicet stop na délku a sahalo mužům do výše prsou. I nehybné působilo hrůzostrašně.

Oikhar se na velitele s úlevou podíval. „Dnes se pomodlím k našemu pánu a poděkuji mu za druhý život, který mi daroval. Skončit v té odporné tlamě, fuj!“ otřásl se odporem.

To už na místo boje dorazili i velitelé. Toraino si prohlédl mrtvé tělo netvora. Jeho tvář nevyjadřovala žádné city. Ozval se za ním stojící Nirwahano: „Co myslíš, ctěný Toraino, pěkný kus? Větší jsem viděl pouze v Dračím příkopu v Nibrilartu.“